LIBRIS | We know books

Regatul inocenților

- cartea a șasea -

THEO ANGHEL

QUANTUM

2026

LIBRIS | We know books

capitolul 1

— Bruno, am îngăimat, iar numele acela îmi răsună în urechi ca un tunet.

Ochii verzi ai bărbatului se pironiră asupra mea.

Cu o mișcare iute, Raeran își petrecu medalionul în jurul gâtului, apoi întinse brațul în spate și mă trase mai aproape. Trupul îi vibra de încordare.

— De unde naiba ai mai apărut și tu? scrâșni.

Bruno își mută privirea spre el cu o lentoare studiată. Îl cercetă din cap până în picioare, fără grabă, ca unul care cântărea o marfă în târg. Pufni zeflemitor și săltă o sprânceană.

— Nu ești în măsură să-mi vorbești pe un asemenea ton, îl puse la punct cu aerul unui dascăl. Ar trebui să-ți ții gura câtă vreme ești despuiat. Nu dă bine să amenințe când n-ai haine pe tine.

Raeran rămase mut pentru o clipă, incapabil parcă să înțeleagă ce spusese circarul. Plecă privirea spre propriul trunchi, apoi căută în jur după un indiciu că ne aflam într-un vis strâmb, născut din boală și febră.

Ca și când ne-ar fi simțit nedumerirea, Abas își coborî capul și îmi atinse brațul cu nările. Răsuflarea lui caldă îmi înfioră

LIBRIS We know books

pielea. După aceea, răsuci gâtul și împunse umărul lui Raeran, într-un gest mustrător parcă. Elful se întoarse spre armăsar și îl cercetă cu luare aminte.

Trebuie să fi arătat descumpănit din cale-afară, căci Bruno zâmbi. Mi s-a părut că în ochi îi sclipise o fărâmă de milostenie, una mică, stingheră, poate nedorită. Dispăru prea iute, înainte s-o descifrez pe de-a-ntregul.

— Ar fi o idee bună să arunci piatra aia, smuci Bruno bărbia spre pumnul lui Raeran.

El tresări. Uitase că avea bolovanul. Îl strânse și mai abitir, încordându-și degetele peste gogoloiul dur. Mișcă brațul astfel încât circarul să nu rateze amenințarea, chiar și așa plăpândă cum probabil părea.

— Mare lucru n-o să poți face cu ea, mai încercă Bruno. Ceva în modulația vocii lui contrazicea fermitatea declarației. Vreau să spun că n-o să ai nevoie de ea, înmuie tonul și mai mult. Păreți rătăciți, e noapte, iar eu vă ofer ospitalitate. O să înceapă furtuna. Și dacă asta nu vă e de ajuns, aflați că e plin de lupi pe aici.

Cuvintele lui plutiră în aerul rece și curat, neatins de vreo tulburare. În afară de șuieratul distant al vântului lovind niște creste abia ghicite în întuneric, nu se auzea nimic. Noaptea era senină în asprimea ei, iar stelele, ascunse de nori rari, nu dădeau semne de prăpăd. Nici vorbă de furtună sau de animale însetate de sânge. Cu excepția circarului, desigur, singura ființă primejdioasă în acel moment.

Senzația neplăcută a primei noastre întâlniri, o răceală care îți pătrundea în carne și nu mai voia să plece, mă cuprinse și acum. Era ceva în neorânduială cu ochii lui, care priveau drept și totuși ocoleau miezul lucrurilor. Ceva în forma buzelor, pregătite să zâmbească și atunci când nu se cădea. Până și în

LIBRIS We know books

stratul fin de sudoare ce-i acoperea pieptul dezvelit de crestătura vestei percepeam ceva neliniștitor. Sau, desigur, putea fi doar tulburarea acelei seri, cireașă amară a unei perioade ce mă purtase din zbucium în zbucium, fără răgaz de tihnă.

— Căruța ta de saltimbanc cu apucături de tâlhar e pe aici pe undeva? întrebă Raeran cu asprime.

Bruno înclină capul cu un zâmbet satisfăcut, aidoma unui actor căruia i se servește replica mult dorită.

— Faceți nazuri, dar o să-mi mulțumiți când veți fi la adăpost de vijelie. Ca să nu mai zic că o să mă considerați un adevărat binefăcător dacă n-o să deveniți cina lupilor de munte. Pe drumul încoace am văzut unul cât Abas de zdravăn.

Auzindu-și numele, armăsarul necheză. Scuturâ capul și bătu pământul sub copite. Mușchii îi tremurară sub piele ca niște funii întinse până la rupere. Mi se păru, și poate că nu era doar închipuire, că în reacția lui era recunoaștere, o sclipire de intimitate.

Familiaritatea care n-ar fi trebuit să existe între acest străin și calul meu îmi zgândări furia.

— Cum ai cutezat să mi-l furi pe Abas? am răcnit. Nu am fost de acord să ți-l vând, așa că l-ai luat pur și simplu.

Bruno nici nu tresări. Nu făcu niciun pas înapoi, nu clipi mai altfel.

— L-am găsit întâmplător, răspunse calm. Umbla fără țintă, era nemâncat, la un pas de a-și da duhul. Nici măcar nu mi-am dat seama al cui e până nu s-a întremat și și-a recăpătat strălucirea pielii. Nu mi-a venit să cred ce pleașcă mi-a căzut pe cap. Făcu o pauză, apoi, când vorbi din nou, un zâmbet viclean i se strecură pe chip: Desigur că l-am păstrat. Ar fi putut să încapă pe mâinile vreunui țăran, care n-ar fi înțeles ce rasă nobilă e Abas, și l-ar fi pus la căruță sau, mai rău, la arat ogorul.

LIBRIS We know books

L-ar fi hrănit de joi până apoi și, cu timpul, splendoarea asta de armăsar ar fi devenit o mârțoagă jigărită, cu coaste ieșite prin piele și privire stinsă. M-aș fi așteptat la mulțumiri, făcu o grimasă ce voia să pară jucăușă, dar nu izbutea decât să fie batjocoritoare. Dacă te-aș mai fi întâlnit, ți l-aș fi înapoiat. Nu sunt borfaș.

Raeran vru să spună ceva, însă, pe nepusă masă, un vuiet asurzitor, de ceruri sparte, acoperi lumea. Un tunet adânc urmă pe dată. Aerul se încărcase cu vapori reci ca gheața. Curenții deveniseră tăioși, aproape crestând pielea. Boarea de vânt de pe culmi se prelinse spre poalele munților. Se înteți, șuierând straniu, învăluindu-ne de foarte aproape.

Bruno se uita la noi cu ochii lui sfredelitori, având pe chip o expresie de om țicnit, stăpânit deopotrivă de indiferență și preocupare. Nici nu tresărise când tunetul cutremurase firea. M-am lipit de Raeran, înfiorată de presimțiri fără chip. El își petrecu brațul în jurul meu, protector. Săltă fruntea și scrută cerul cu atenție. Eu nu vedeam nimic și nu voiam să întreb ce dibuia cu ochii lui ageri atâta vreme cât circarul se holba la noi cu intensitatea aceea bolnavă.

Ce căuta aici? Se aciuase iarăși pe lângă vreo trupă și pândea momentul unui nou jaf sau, devenit proscris în toate colțurile regatului, hălăduia de unul singur? Curiozitatea mă furnica, însă, din motive mai mult decât evidente, nu-l puteam întreba. Speram să trăncănească mai departe și să dezvăluie mai multe despre zărghita circumstanță a întâlnirii din noaptea asta.

Urmărind căutătura lui Raeran, privi și el cerul. Mă îndoiam că zărea ceva. Era om. Unul mizerabil, dar la fel de neputincios ca mine în fața abilităților unui elf.

LIBRIS | We know books

— Simți urgia care va veni, nu-i așa? îl întrebă pe Raeran, abia ascunzându-și zâmbetul triumfător într-o vagă unduire a colțurilor gurii.

Raeran îl cântări cu dispreț. Circarul îi susținu privirea câteva clipe, apoi, părând să se fi plictisit de orice joc ar fi fost acela în care ne treziserăm laolaltă, ridică din umeri. Întoarse capul spre Lena și îi șopti, chipurile confidențial.

— Eu am încercat. Să nu te aud că mă învinuiești de ceva. Că-i murează ploaia sau că îi înfulecă lupii, nu mai e treaba mea.

Marmosetul își săltă ambele lăbuțe în dreptul gurii și ne măsură pe amândoi cu un aer terifiat. Văzând că Raeran nu-i acorda nicio atenție, se concentră asupra mea. Părea că mă imploră să accept ajutorul circarului. N-aș fi făcut-o pentru nimic în lume. Cât de proastă să fi fost să mă încred într-un astfel de șarlatan?

— Apăi, mormăi Bruno, răsucindu-se pe călcâie, o să-mi văd de drum. Oferta mea rămâne deschisă până când dispar dincolo de stânca aia, arătă cu degetul spre un punct care mie îmi rămânea cufundat în beznă.

Abas necheză lângă mine, neliniștit să-l vadă pe circar îndepărtându-se.

— Rămâi cu ea, prietene, flutură Bruno din degete fără să privească înapoi. Ea este stăpâna ta de drept și...

Un trăsnet acoperi orice ar mai fi avut de zis.

Văzduhul se lumină ca ziua și, în acea frântură de clipă, am observat crestele unor munți profilându-se întunecat în depărtare. Stropi mari de ploaie porniră să cearnă din înalturi. Rari mai întâi, grei și dureroși când atingeau pielea, apoi adunați laolaltă într-o plasă înecăcioasă.

Vocea înăbușită a lui Bruno încă se mai distingea, ruptă în fragmente din care nu înțelegeam nimic. Universul se dezintegra,

LIBRIS | We know books

și particulele din care fusese compusă lumea vâjâiau pe lângă noi ca într-un carusel diabolic.

— Trebuie să ne găsim adăpost, mă prinse Raeran de braț.

Din depărtare, se auziră urlete de lupi. Dispărură pentru o clipă, sufocate de furtună, apoi reveniră. Eu și Raeran ne privirăm în ochi, încremeniți. Una era să auzi vorbindu-se despre pericol și cu totul alta să-i simți răsuflarea în ceafă.

— Pe Eru! scrâșni Raeran, ridicând pumnul în care acum mai strângea doar un strop de noroi. Tolo![1] mă apucă de încheietură și mă trase după el. Să nădăjduim că dăm peste vreun loc unde să ne putem ascunde.

— Crezi că sunt lupi adevărați? am urlat din goană.

— Mai adevărați de-atât nici că se poate.

Aș mai fi întrebat și altceva, orice. Numai să-l aud răspunzând, să-l simt alături. Nu mai aveam vlagă însă. Noroiul mi se lipise de tălpi, astfel că fiecare pas îmi cerea un efort extraordinar. Răpăiala, dacă puteam numi așa zidul acela din apă, mă împiedica să zăresc la o întindere de braț depărtare. Am încercat să-mi sucesc capul înapoi, să văd dacă Abas ne urma. Vijelia îmi lovi fruntea și obrajii cu o forță teribilă. Era cu neputință să disting ceva, astfel că am abandonat căutarea și m-am concentrat doar la ritmul pașilor noștri scormonind noroiul.

Prima oară când Abas se pierduse de mine fusese într-o situație asemănătoare. Gândul că nici nu apucasem să-l văd bine că și dispăruse din nou îmi strânse inima ca într-o gheară.

O nouă salbă de urlete animalice umplu negura undeva în stânga.

— Pe Mama tuturor zeilor! am strigat, cutremurându-mă la gândul că armăsarul avea să sfârșească în colții lupilor. Raeran

---

1 *Vino.*

LIBRIS We know books
simțea la fel, fiindcă se opri dintr-odată și se uită înapoi. Îl vezi? m-am agățat de el cu ambele mâini.

Expresia deznădăjduită de pe chipul lui era limpede însă.

— Mă întorc după el, se aplecă spre mine ca să nu ratez niciun cuvânt. Să te pun la adăpost mai întâi. Uite acolo, arătă spre bezna de nepătruns. Între stâncile alea putem găsi un loc ferit.

— Dar...

— Nayan! îmi cuprinse umerii. Nu am nicio armă la dispoziție. Cu pumnii nu dovedesc o haită de lupi. Își îndulci licărul aspru din ochi și îmi mângâie obrazul drept. Mă întorc după el. Acum, urmează-mă și nu te opri din goană nici dacă mă vezi doborât.

Ultimul îndemn se simți ca o lovitură în moalele capului. Pe Mama tuturor zeilor! Nu eram obișnuită cu un astfel de scenariu când era vorba de el. Din păcate, asta nu îndepărta posibilitatea de a fi copleșit într-o luptă, fie ea cu oameni sau animale. Doar îmi spusese că puterile îi erau înjumătățite.

I-am strâns palma în semn că urma să fac exact ce mă sfătuise, fără să șovăi. Ne reluarăm înaintarea anevoioasă. De parcă n-ar fi fost de ajuns că pământul devenise cleios și ni se lipea de tălpi, avurăm de înfruntat o pantă atât de alunecoasă, încât la doi pași înainte patinam unul înapoi.

Inima îmi bubuia în piept, gata să mi se sfarme între coaste. Auzul meu vâna fiecare frântură de sunet, nădăjduind să nu prind geamătul agoniei lui Abas în haosul naturii. Aerul îmi ajungea în plămâni rece ca gheața.

Am simțit glod uscat sub tălpi. Ajunseserăm la adăpost. Mi-am șters șiroaiele de apă de pe față și mi-am dat părul din ochi ca să văd unde nimeriserăm. Era o boltă scobită în munte. În bezna tăiată când și când de fulgerele de afară, arăta ciudat, ca

LIBRIS We know books

o aglomerare de gigantice băşici din lut acoperind nenumăratele arcuri ale plafonului şi pereţilor. În alte condiţii, aş fi găsit locul dătător de fiori. Acum însă mi s-a părut mâna milostivă a Mamei tuturor zeilor întinsă în ajutor.

Raeran era murat bine. Pantalonii i se lipiseră de coapse, iar pletele îi atârnau grele pe spate şi umeri. Pielea trunchiului i se înroşise, atât de straşnic îl biciuise furtuna. Cu toate că fusese şifonat zdravăn, mai important decât să se îngrijească pe sine i se păru să verifice dacă eu eram întreagă şi nu aveam vreun beteşug de care încă nu devenisem conştientă. Îmi era cumplit de frig, iar jacheta lui îmbibată cu apă mă apăsa ca o stâncă. Mă ajută s-o dau de pe umeri, după care cercetă rapid locul. Încercă să invoce o Lumină a sufletului. Din motive de nepătruns, tot ce obţinea erau scântei minuscule ce îşi dădeau duhul după ce pulsau o singură dată.

Chiar şi aşa, fără ajutorul licuricilor, se lămuri că nicio primejdie nu adăsta prin cotloanele pierdute în întuneric. Mă duse până lângă un perete şi îmi spuse să nu mă clintesc din loc, sfat încălcat de îndată ce el se făcu nevăzut prin perdeaua de apă ce se scurgea de pe versanţi în dreptul intrării în adăpost. Era imposibil să stai smirnă când urletele lupilor îţi ardeau sângele în vene.

Nu m-am putut apropia prea mult de intrare. Vântul izbea cu atâta violenţă, încât înăuntru se propagau unde glaciale, simţite ca adevărate lovituri pe orice petic de piele expusă. Mi-am ciulit urechile. Nu auzeam nimic din ce îmi doream însă. Doar furia dezlănţuită a naturii şi lugubra tânguire a jivinelor înfometate.

Gândul că greşisem când îi sugerasem lui Raeran să-l caute pe Abas în condiţiile acelea îmi tăie genunchii. Închipuiri de toată spaima îmi goniră bezmetic prin minte. Mi-am adunat

LIBRIS We know books

palmele a rugă și am făcut câte un pas spre intrarea de apă, obișnuindu-mă încetul cu încetul cu șfichiuirile stihiei.

— Mamă a tuturor zeilor! Fii alături de noi. Nu ne lăsa, am murmurat, nădăjduind din toată inima să fiu ascultată.

Peste tămbălăul acela strașnic se înălță unul și mai cuprinzător. Lupii păreau mai mulți și se auzeau mai aproape de grotă. Tunetele și fulgerele se încălecau cu o frecvență ametitoare, ca și când n-ar mai fi fost loc pe cer pentru cât prăpăd duceau cu ele. Prin perdeaua de apă se vedea o lumină albă, crudă. Aveam certitudinea că m-ar fi orbit dacă aș fi fost afară.

În săgetarea nefirească, am ghicit o umbră mișcătoare. Apoi, fără să am timp să pricep ce bizarerie mai era și aceea, o nălucire diformă se prăvăli în grotă, direct prin perdeaua de apă. Am căzut pe spate. Atât de speriată eram că nici n-am mai simțit durerea din ceafă la contactul cu pământul. Ceva zbura chiar pe deasupra mea. Primul gând zămislit de șoc a fost că vreun lup flămând decisese că nu avea rost să mai întârzie momentul cinei atunci când ea se afla la o întindere de gheară. La cât de mare era, putea fi vorba despre animalul văzut de Bruno pe drumul încoace. Un lup cât Abas de zdravăn.

Apoi am văzut trupul suplu al armăsarului meu cabrându-se, întinzându-se și încordându-se într-o săritură uriașă. M-am răsucit pe burtă de îndată ce copitele lui Abas se înfipseră în pământ, ca să nu-l pierd din ochi. Abia atunci l-am văzut pe Raeran sărind din spinarea lui. Alergă spre mine într-un suflet.

— Ești rănită? îi tremură inima în voce.

Nu așteptă să răspund. Își dădu seama că nu aveam nicio vătămătură și atunci, ușurat, mă mustră că nu-l ascultasem și plecasem din locul ferit unde mă lăsase.

LIBRIS We know books

M-am aruncat de gâtul lui și l-am adus aproape de mine. Gestul deznădăjduit îi îndulci glasul.

— Sunt aici, spuse. Și Abas e bine. N-a pățit nimic.

Mă ajută să salt în picioare, după care mă conduse lângă armăsar. Vechiul meu tovarăș ne măsură reținut la început, încă înspăimântat, apoi, înțelegând că pericolul trecuse, necheză în semn de recunoaștere. I-am mângâiat gâtul musculos și mi-am lipit obrazul de pielea lui. Scuturâ capul, așa cum făcea pe vremuri când puneam la cale vreo năstrușnicie.

— Lupii pot intra aici? l-am întrebat încetișor pe Raeran.

El întoarse capul și căută lung spre intrare. Nu avea un răspuns limpede. Un sentiment nelămurit îi alerta simțurile, dar nu era nimic concret, ceva de cuprins în cuvinte.

— Dacă ar fi putut, ar fi fost aici până acum, se rezumă să spună.

Mi-a fost teamă să cer mai multe lămuriri. În mintea mea frământată se făcea că explicația lui Raeran ar fi schimbat realitatea, și animalele ar fi căpătat abilitatea de a veni după noi. În schimb, i-am urmat privirea afară, unde urgia se mai domolise. Încă mai fulgera, dar moale. Nici lupii nu mai urlau cu atâta patimă. Hămăiau ca niște potăi triste, de tot mai departe.

Raeran găsi o bucată de stâncă desprinsă dintr-un perete al cavernei și se așeză pe ea. Își sprijini palmele de genunchi și înfipse privirea în pământ. L-am urmărit o vreme în tăcere. Avea nevoie să-și adune gândurile, înțelegeam asta. Speram s-o facă el, pentru că ale mele erau împrăștiate care încotro, fără nicio nădejde să mai devină întregi vreodată.

Într-un târziu, după ce Abas se calmă întru totul și nu mai avu nevoie de mângâieri, m-am dus spre Raeran. I-am cuprins spatele cu brațele și mi-am lăsat capul pe unul dintre umerii săi. Îmi atinse palmele împreunate cu ale lui.

LIBRIS | We know books

— Ce este? am întrebat.

Multe răspunsuri îi veneau în minte, însă niciunul vrednic de a fi rostit. Strânse pleoapele și clătină din cap.

— Senzația care mă încearcă... N-am mai simțit-o până acum. Mă simt neputincios. Nu pot invoca o Lumină a sufletului, deschise palma dreaptă și o răsuci cu podul în sus. Abia când am încercat să aduc una aici, pentru tine, mi-am dat seama că nu știu când a dispărut cea care era cu noi înainte de întâlnirea cu Bruno. Nu am simțit nimic. Descântecul pentru ostoirea neastâmpărului animalelor n-a funcționat cu Abas. Și acum mă mir că am izbutit să-l mân încoace. Astea sunt lucruri făcute de elfi fără să se gândească măcar. Mi-a fost cu neputință să mă folosesc de abilități stăpânite până și de prichindeii din Esrendell. Nu pricep ce mi se întâmplă.

— Ești doar obosit, am încercat o consolare.

Raeran întoarse iarăși privirea spre ieșire. Percepeam grozava apăsare a unei neliniști de o intensitate cu totul nouă pentru el. Pielea îi era udă și rece ca gheața. Mi-am strâns mai tare brațele în jurul umerilor săi, lăsându-l să rumege strania realitate în care ne pomeniserăm, s-o pătrundă așa cum doar un elf era în stare și, poate, să găsească o portiță pe unde să-i scăpăm năpastei.

Dincolo, cerul se lumina pe nesimțite. Ploaia își potolea mânia și, încetișor, perdeaua de apă care ne separa de restul lumii se tot subția. Temându-se că, fără pavăza iluzorie, lupii aveau să intre peste noi, Raeran se scutură de frământările lui fără chip. Găsi pietre desprinse din pereți și adună o grămăjoară în arcada grotei. L-am ajutat, astfel că, în curând, ne pricopsirăm cu un mic arsenal contondent. Nu știu care ne-ar fi fost șansele de biruință în cazul unui atac al sălbăticiunilor, dar nu aveam niciun dubiu că nici lor nu urma să le fie prea bine.

LIBRIS We know books

Când niciun strop de ploaie nu se mai prelinse de pe buza cavernei și am putut zări în vale, n-am dibuit nicio dihanie. Se volatilizaseră de parcă nici n-ar fi existat. Ploaia le spălase urmele. Noroiul lucea, neîntinat de atingerea vreunei ființe vii. Nimic nu se clintea în jur. Cocoașele unor vâlcele licăreau pretutindeni în semiîntuneric, mustind și emanând aburi grei în văzduh.

Raeran stătea în deschiderea largă și măsura peisajul străin cu ochii lui ageri. M-am apropiat și i-am atins umărul cu al meu.

— Ți-e frig? întrebă.

Mi-am dat seama că tremuram ca varga. Era un moft să mă arăt așa de slabă când el nu avea nimic în afara pantalonilor din pânză subțire ca foaia de ceapă. Mi-am contractat mușchii și m-am străduit să-mi țin impulsurile sub control. Apoi, mulțumită de mine, am dat din cap că nu.

— Unde crezi că suntem? am mutat discuția spre ce era mai important.

Deși cercetase împrejurimile de mai multe ori, nu era mai dumirit decât fusese prima oară. Mai dădu roată ochii o dată, nădăjduind să descopere ceva ce ratase până atunci.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse. Și nu-i mai simt pe cei de-un fel cu mine.

— Nici pe Derufin sau Findor? m-am mirat copilărește.

— Nici pe ei.

— Dar îi simțeai pe când eram în Erfenor. Și erau la zile întregi distanță, găzduiți de Jeta. Nu ne-am îndepărtat chiar așa de mult în câteva ore.

— Cu toate astea, simt că mă despart multe vieți de ei. Tot ce reprezintă cei de-un fel cu mine este stins aici. Și tare mi-e că și pentru ei e la fel. Eu și cu tine am dispărut fără urmă.